

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa W. B.

przeciwko Przedsiębiorstwu Robót Drogowych Spółce Akcyjnej

o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu mobbingu, odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę, odszkodowanie za wydanie nieprawidłowego

świadczenia pracy, sprostowanie świadectwa pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 lipca 2009 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Spółecznych [...]

z dnia 6 kwietnia 2009 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie w pkt I w części odnoszącej się do apelacji powoda.

Uzasadnienie

Wyrokiem z 16 grudnia 2008 r. Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych w pkt I sprostował świadectwo pracy powoda, zasądził od pozwanego na rzecz powoda 6.196,74 zł tytułem zadośćuczynienia za mobbing (pkt II wyroku) oraz 3.098,37 zł tytułem odszkodowania za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy (pkt III), a w pozostałej części powództwo oddalił.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił apelacje powoda i strony pozwanej od powyższego wyroku, a koszty procesu za drugą instancję pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że powód W. B. złożył 30 marca 2007 r. pozew przeciwko Przedsiębiorstwu Robót Drogowych Spółce Akcyjnej o sprostowanie świadectwa pracy. W tym samym dniu złożył pozew przeciwko temu samemu pozwanemu o zasądzenie odszkodowania w wysokości 50.000 zł w związku z rozwiązaniem umowy o pracę. 31 lipca 2007 r. pełnomocnik powoda złożył pismo procesowe w którym sprecyzował powództwo wskazując, że na dochodzoną kwotę 50.000 zł składa się: 6.196,74 jako odszkodowanie z art. 55 § 3 k.p., - 13.803,26 jako odszkodowanie z art. 94³ § 4 k.p.; - 30.000 zł jako zadośćuczynienie z art. 94³ § 3 k.p. Nadto pełnomocnik powoda wniósł o połączenie tych spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia. Po połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania, wniósł ponad sprecyzowane jak wyżej roszczenie o zasądzenie 3.571,43 zł tytułem odszkodowania za nieprawidłowe wydanie świadectwa pracy zgodnie z art. 99 § 2 k.p.

Wobec tego wartość przedmiotu sporu wynosiła 53.571,43 zł i tak sformułowane roszczenie podtrzymywane było w toku całego procesu. W apelacji powoda, wniesionej przez profesjonalnego pełnomocnika, wartość przedmiotu zaskarżenia określona została na 43.803,26 zł, a od tej apelacji została uiszczona opłata w wysokości 30 zł. Następnie Sąd wskazał, że zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w sprawie z zakresu prawa pracy z powództwa pracownika, w której wartość przedmiotu sporu przekracza 50.000 zł, od apelacji, w przypadku gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od tej kwoty, pobiera się opłatę stosunkową obliczoną od wartości przedmiotu zaskarżenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z 11 września 2007 r. II PZP 5/07 OSNP 2008/1-2/2). Skoro w niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu wynosiła 53.571,43 zł, to ograniczenie wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji powoda nie powodowało zmiany rodzaju opłaty. Zatem należna opłata stosunkowa, obliczona jako 5% od wartości przedmiotu zaskarżenia, powinna wynieść 5% od 43.803,26 zł, tj. 2.191 zł. Z tych

względów, na podstawie art. 373 i 130² § 3 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w postanowieniu.

W zażaleniu powód zaskarżył powyższe postanowienie w zakresie obejmującym rozstrzygnięcie o odrzuceniu jego apelacji i w zakresie niezasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania związanego z apelacją. Skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie:

- art. 35 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez nieprawidłowe jego zastosowanie i uznanie, że należało od wniesionej apelacji uiścić opłatę stosunkową, wobec ustalenia, że wartość przedmiotu sporu wynosi 53.571,43 zł, w sytuacji, gdy wartość ta w zakresie roszczeń objętych wyrokiem Sądu I Instancji oddalającym roszczenia ze sprawy prowadzonej do czasu połączenia spraw pod sygn. akt VII P 245/07 nie przekraczała 50.000 zł, stąd od apelacji należało uiścić 30 zł, jako opłatę podstawową, co powód uczynił;

- art. 19 k.p.c., przez nieprawidłowe jego zastosowanie i ustalenie, że wartości przedmiotu sporu, należy ustalić na 53.571,43 zł, czyli łącznie dla obu spraw prowadzonych po połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt VII P 236/07, podczas gdy wartość przedmiotu sporu w sprawie zawisłej pod sygn. akt VII P 245/07 określona została na 50.000 zł, a w sprawie zawisłej pod sygn. akt VII P 236/07 określona została na 3.571,43 zł i pominięcie, że obliczenie wartości przedmiotu sporu powinno nastąpić oddzielnie dla każdej z połączonych spraw;

- art. 130² § 3 k.p.c. w związku z art. 373 k.p.c., przez jego nieprawidłowe zastosowanie i odrzucenie apelacji powoda z powodu nieprawidłowego jej opłacenia;

- art. 219 k.p.c., przez jego niezastosowanie i pominięcie, że wartość przedmiotu sporu w przedmiotowej sprawie powinna zostać ustalona odrębnie do każdej z połączonych spraw, a opłata od wnoszonej przez powoda apelacji, jako, że zaskarżeniu podlegał wyrok wdany z roszczeń zawisłych przed Sądem Rejonowym tylko do sprawy VII P 245/07, powinna zostać ustalona stosownie do wartości przedmiotu sporu.

Skarżący wniósł o: (-) uchylenie zaskarżonego postanowienia w części odrzucającej apelację powoda i nieorzekającej o obowiązku zwrotu na jego rzecz

kosztów procesu, i przekazanie Sądowi Okręgowemu - Sądowi Pracy do ponownego rozpoznania; (-) zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym; (-) zwolnienie go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w tym opłaty od zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 219 k.p.c., sąd może zarządzić połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się przed nim w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli są one ze sobą w związku lub mogły być objęte jednym pozwem. Zgodnie z ustalonym stanowiskiem orzecznictwa Sądu Najwyższego, połączenie spraw do jednoczesnego rozpoznania w trybie art. 219 k.p.c. ma jedynie techniczny charakter, nie oznacza powstania jednej nowej sprawy, a każda z połączonych spraw zachowuje samodzielność, wymagającą odrębnego rozstrzygnięcia. Wprawdzie sąd wydaje jeden wyrok, ale zawierający rozstrzygnięcia co do każdej z połączonych spraw z osobna, a zamieszczenie rozstrzygnięć w jednym wyroku (wyrok łączny) nie niweczy samodzielności połączonych spraw. Stąd też obliczenie wartości przedmiotu sporu (a następnie zaskarżenia apelacją lub skargą kasacyjną) musi nastąpić oddzielnie dla każdej z tak połączonych spraw (zob. między innymi orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1967 r. I CR 158/67, OSNC 1968/6/105 i postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 kwietnia 1997 r. I CKN 154/97 LEX nr 153214; 13 grudnia 1996 r. I PKN 43/96; 31 maja 2006 r. IV CZ 41/06; 6 października 2006 r. V CSK 206/06; 15 listopada 2007 r., II CSK 418/07 i I CSK 313/07- nie publ.). Jak wynika z przebiegu postępowania, postanowieniem z 23 lipca 2007 r. Sąd Rejonowy VII Wydział Pracy połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę VII P 236/07 ze sprawą VII P 245/07 i prowadził je dalej pod sygn. akt: VII P 236/07. Pismem z 31 lipca 2007 r. pełnomocnik powoda sprecyzował powództwo wskazując, że powód wnosi o zasądzenie 50.000,00 zł, wraz z odsetkami, na którą składają się: (-) 6.196,74 zł tytułem odszkodowania z art. 55 § 3 k.p.; (-) 13.803 zł tytułem odszkodowania z art. 94³ § 4 k.p. i (-) 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 94³ § 3 k.p. Następnie wniósł o połączenie do wspólnego

rozpoznania i rozstrzygnięcia z „przedmiotową sprawą powództwa zarejestrowanego pod sygnaturą VII P 236/07”, a ponadto wniósł, poza sprecyzowanymi wyżej roszczeniami, o sprostowanie świadectwa pracy, w sposób wskazany w treści tego pisma i o zasądzenia 3.571,43 zł wraz z odsetkami tytułem odszkodowania za nieprawidłowe wydanie świadectwa pracy.

Jak z powyższego wynika, dokonując przedmiotowej zmiany powództwa, powód nie rozszerzył żądań objętych pozwem w sprawie VII P 245/07. Poza tym, tylko od części wyroku z 16 grudnia 2008 r. Sądu Rejonowego dotyczącego tej sprawy, wniósł on apelację. Wobec tego żądane 3.571,43 zł tytułem odszkodowania za nieprawidłowe wydanie świadectwa pracy nie mogło spowodować zwiększenia wartości przedmiotu sporu w tej sprawie powyżej 50.000 zł.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.